12 Ιουνίου 2026

Ιερομόναχος Άνθιμος Παντοκρατορινός (1909 – 12 Ιουνίου 1993) (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

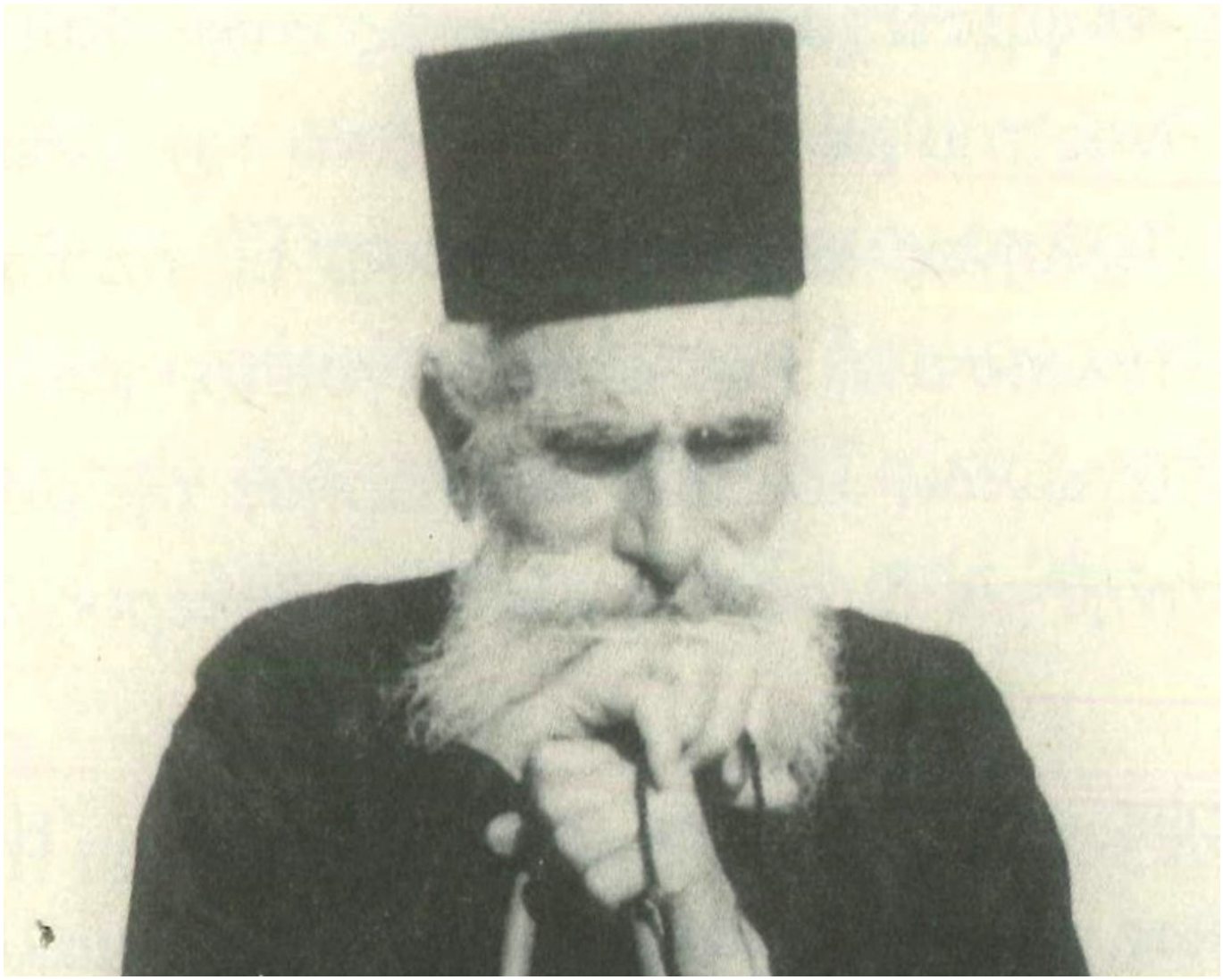

Ιερομόναχος Άνθιμος Παντοχρατορινός, δυνατός, ηρωικός, σιωπηλός, σεμνός, ταπεινός.

Image not found or type unknown

Ιερομόναχος Άνθιμος Παντοχρατορινός, δυνατός, ηρωικός, σιωπηλός, σεμνός, ταπεινός.

Ο κατά κόσμον Αντώνιος Κατσαλιάκης του Ζαχαρία και της Τριανταφυλλιάς γεννήθηκε στο χωριό Τζιτζιφέ Κισάμου Κρήτης το 1909. Στην ιερά μονή Παντοκράτορος προσήλθε το 1928 και εκάρη μοναχός το επόμενο έτος.

Κατά τον φιλοαθωνίτη δάσκαλο Αντώνιο Στιβακτάκη, «ο Γέροντας Άνθιμος Παντοκρατορινός είχε γενναία καρδιά, ακατάβλητο φρόνημα, και αποδείχθηκε κατά τη διάρκεια της Κατοχής γνήσιο τέκνο της λεβεντογέννας Κρήτης, συμμετέχοντας ενεργώς στην Εθνική Αντίσταση και μεταφέροντας μόνος του με

μία βάρκα από τον Άθωνα στις ακτές της Μικράς Ασίας Έλληνες και συμμάχους, οι οποίοι εν συνεχεία προωθούνταν στην Παλαιστίνη και στην Αίγυπτο, για να συνεχίσουν τον υπέρ ελευθερίας αγώνα». Το 1947 αναχώρησε της μονής του και το επόμενο έτος χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος, λειτουργώντας σε διάφορα μέρη.

Το 1982 επέστρεψε στη μονή της μετανοίας του. Ήταν άνθρωπος πολύ ισχυρής κράσεως, φιλάνθρωπος, πρόθυμος και καλοσυνάτος. Μία φορά επιστρέφοντας με τα κουπιά στη μονή του από τα παράλια της Μ. Ασίας, όπου είχε φυγαδεύσει συμμάχους, κινδύνεψε από φοβερή θαλασσοταραχή. Μάλιστα δεν του είχαν απομείνει καθόλου τροφές και νερό. Οι σωματικές του δυνάμεις τον είχαν εγκαταλείψει τελείως. Επικαλέσθηκε τον άγιο Νικόλαο και άφησε όλες του τις ελπίδες σε αυτόν. Ο άγιος θαυματούργησε και τον πήγε σώο σ’ ένα εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου στην περιοχή των Καυσοκαλυβίων. Ήταν ατρόμητος ο Γέροντας Άνθιμος. Από το Άγιον Όρος έφευγε με τη βάρκα για τη Σαμοθράκη, από εκεί για την Ίμβρο και από εκεί για τη Μ. Ασία. Κάποτε τον έπιασαν οι Γερμανοί και σκόπευαν να τον θανατώσουν, αλλά ο Θεός πάλι τον βοήθησε. Ο επίσκοπος Ροδοστόλου Χρυσόστομος τον χαρακτηρίζει «λεβεντοκαλόγερο», τον «ηρωικότερο Αγιορείτη κατά την περίοδο της Γερμανοκατοχής», γενναία καρδιά με ακατάβλητο πατριωτικό φρόνημα. Ταπεινός και μετριόφρων στα γεράματά του απέφευγε να μιλά για τον εαυτό του και τα κατορθώματά του.

Ανεπαύθη εν Κυρίω σιωπηλός, λησμονημένος και τεταπεινομένος στις 12.6.1993 στην αγαπητή μονή της μετανοίας του.

Πηγές – Βιβλιογραφία

Χρυσοστόμου Ροδοστόλου επισκόπου, Ωδή στα αμάραντα στον Άθωνα, Άγιον Όρος 2004, σσ. 275-283. Αντωνίου Στιβακτάκη, Κρήτες Αγιορείτες Μοναχοί, Ιεράπετρα 2007, σσ. 151-152.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνος, τόμος Γ΄ 1984-2000, σελ. 1347-1348